

**Một sớm mai,
thấy bóng dáng hoà bình.....**

Cư sĩ Liên Hoa

Khi nắng vội vã đổ về trên từng con đường, nhà cửa, phố phường, cây cối, sông ngòi và nắng cũng chan hoà, hong đầy tâm của người con Phật, bằng chất liệu tươi trẻ ấm áp. Nắng chờ Xuân đi trên mọi nẻo cuộc đời, đi song song và hoà lẫn với nhịp sống, nhịp thở của con người. Tự bao giờ, như tận đáy lòng cũng vẫn cầu xin nắng hãy đưa hương vị Xuân cho có hình, có dấu ấn, có nở hoa trong từng tấm chân tình của mọi loài hữu tình hoặc vô tình, như chất phù sa tưới tắm bờ ruộng tâm tình chân chất, làm trưởng nở những hoa Xuân ngọt ngào chứa đầy hoa thơm cỏ lạ, đơm tươi hoa chân phúc ..

Đã bao lần, chúng ta vô tình hoặc cố ý năm bắt mùa Xuân để nhốt kín trong đôi tay tham vọng, chiếm hữu với lòng thủ đắc, hận thù, chia rẽ, làm của riêng mình và mong tước đoạt từng tia nắng Xuân để làm sở hữu của mình. Xuân đã bao lần hoảng sợ, vượt thoát, tuôn trôi, đổ ra phương trời bao la, rộng lớn, không hạn hẹp... vì Xuân là của chung mọi loài.

*Này Xuân chớ bỏ ta đi
Vì Xuân, ta đã nhặt từng cánh hoa
Dù hoa có héo có tàn
Nhưng xuân, hoa, lá vẫn còn trong ta...*

Minh Thanh

Sao mình không tu tập như Xuân, như hoa lá, như vạn vật, như từng cơn gió thoảng, như lá xanh vàng đong đưa, như những cánh hoa mỏng mịn màng khoe sắc.... để có mặt, chung cùng, nào phải vì vị kỷ, riêng tư hay vì cho chính nó. Vô hình chung hay do vì cõi lòng cứu mang, san sẻ, mở rộng không ngăn mé, be bờ, ngăn cách nên các mùa trong vũ trụ như đã tu tập, đã hành trì Phật Pháp từ trong vô lượng kiếp, và do đó, đến với cuộc đời này, để dâng hiến, để cung phụng, phục vụ cho con người trong tinh thần vị tha, có từ có bi có hỷ có xả...

Nếu thiên nhiên không có lòng Từ, không có giọt nước cành dương của Bi nuôi dưỡng, không có sự quán chiếu, bao dung, quảng đại như hành trạng, như tấm lòng của Đức Từ Thị Di Lặc, thì chúng ta làm sao có thể tồn tại, nên văn minh vắng bóng, vì không có loài người hiện hữu và như thế, đã không có sự ồn ào, phân biệt, gây phiền não, bất hạnh cho nhau. Muôn pháp trong vũ trụ thành hình nào phải chỉ vì tiếng nói của riêng, đơn độc mình, mà chính tự là sự liên đới với đời sống, cuộc sống của bao nhiêu pháp hiện hữu, chẳng chịt, liên kết nhau và có nhau trong tự tánh « *một là tất cả và tất cả là một* » trong Mười huyền môn của Kinh Hoa Nghiêm.

Vâng, xin thưa rằng « *Ứng quán pháp giới tánh, nhất thiết duy tâm tạo* » và từ khởi nguồn duyên sinh duyên diệt đó, nhận thức được lẽ sống vi diệu của cuộc lữ, và...

*« Như hạt cát nhỏ bé
giữa đất trời bao la
thân em mang vũ trụ
hay vũ trụ có em...*

Minh Thanh

Ồ sao hạt cát bé nhỏ như vi trần mộng huyễn trong thế giới không hoa, chập chờn, chớp tắt, mà trong thân lại mang cả vũ trụ bao la như một màn hình ảnh truyền hình bao dung tất cả các pháp, dù lớn nhỏ, dù cao rộng, dù bất cứ ở nơi đâu....khi hướng tới đã có mặt, có hình dáng. Và trong khối duyên sinh vô cùng vô tận đó, từ vô thủy vô chung của không và thời gian, nơi nào cũng có hiện rõ *hạt cát cực vi* như một tồn tại, giả hợp, duyên sinh, tương tức, tương nhập.

Lời Đức Phật dạy sao lại rõ ràng, đầy đủ, chân thật như sự chứng đắc của Ngài, không một nghi ngại, bất khả tư nghì, bất khả ngôn, bất khả thuyết.

Một lúc nào đó, trong chúng ta- sau những nhọc nhằn, mệt mỏi của khối tâm, sự biến hoại của thân xác bèo nhèo theo thời gian dài trôi nổi, *nếu là những người may mắn hy hữu trong vô lượng kiếp trong cuộc hành trình luân chuyển trong sáu nẻo thăng trầm*, bắt gặp được giáo Pháp của Đức Phật như nhận được gia bảo vô giá được trao lại từ Đấng Cha lành và từ đó, qua sự tu tập, chuyển hoá, sẽ tìm lại con người thật của mình.

Đến với đạo Phật, không phải vì sùng bái, thờ phượng, cầu xin Ngài về một điều gì đó như tiền tài, danh vọng, chức tước.. v.v.....vì các pháp hữu vi này đã không ràng buộc, lôi cuốn, quyến rũ được Thái tử Sidharta, vì với ngài vàng, quyền uy, phú quý.... Ngài đã có đầy đủ và đã khước từ, bỏ lại sau lưng như là bỏ lại mộng huyễn, ảo ảnh, phù du.

Cho nên, chúng ta đến với suối nguồn Giáo Pháp vi diệu đó, vì tin chắc rằng mình là Phật sẽ thành, là bậc Diệu Giác, bậc Tỉnh thức như lời Đức Phật nói.

Chúng ta phải làm cuộc khảo sát, phân tích, suy tư về giáo Pháp do Ngài truyền lại v.v...vì Đức Phật không bao giờ kêu gọi mọi người phải tin Ngài, thần thánh hoá Ngài hoặc tin vào Giáo Pháp dù là do từ Ngài đã trải nghiệm và chứng đắc..., tin một cách mù quáng, thiếu chánh kiến... mà tự mỗi người, bằng sự áp dụng tu tập, thiền quán, chiếu soi, chiêm nghiệm lại và những gì sau khi đã tu tập, miên mật thấy đem lại ích lợi, sự an lạc cho mình và người, thì hãy tin, đó là lòng tin chân chánh (chánh tín).

Trong Kinh Kamala, Đức Phật nói rằng:

*"Đừng tin bất cứ điều gì bởi vì bạn đã nghe nó,
Đừng vội tin vào các truyền thống bởi vì chúng đã được lưu truyền qua nhiều thế hệ.
Đừng vội tin vào bất cứ điều gì bởi vì nó được nhiều người nói hay đồn đại.*

Đừng vội tin vào bất cứ điều gì đơn giản chỉ vì nó được tìm thấy trong các sách vở.

Đừng vội tin vào bất cứ điều gì chỉ vì nó được các bậc đạo sư hay các vị trưởng lão dạy bảo."

Nhưng sau khi quán sát và phân tích, khi bạn thấy mọi thứ hợp với lẽ phải và đem lại lợi ích cho mọi người, thì bạn hãy chấp nhận nó và sống phù hợp theo nó."

- "- Do not believe in anything simply because you have heard it
- Do not believe in traditions because they have been handed down for many generations.
- Do not believe in anything because it is spoken or rumoured by many
- Do not believe in anything simply because it is found in religious books
- Do not believe in anything only because it is taught by your teachers and elders.
- But after observation and analysis, when you find that everything agrees with reason and is for the benefit of all beings, then accept it and live accordingly."

(Trích Kinh Kamala)

Bao năm trôi qua, chúng ta phóng tâm, tìm tâm, bỏ tâm, quanh quẩn, vòng vo bên tâm, gổ đầu trên những vọng tưởng của tâm, đánh mất mình trong sự đi tìm hình bóng, như vớt ánh trăng mơ màng, óng ánh dưới lòng sông, ánh trăng không thật hoặc như kẻ cuồng si vói tay lên lên trời cao để mong bắt ánh trăng.

*Ồ ! nhiệm màu thay, ánh trăng tròn ngọc
sáng bầu trời, vàng rực khối chân tâm
để sớm mai này, bình minh tỉnh giấc
mây reo cười vùng vẫy dãy chân không
nặng đũa trăng, khoe sắc trời tuổi mộng
trăng vấp ngã, nắng nghiêng mình tưới tả
từng mảnh trăng rập sáng nở trong tâm
giờ hội ngộ, từng giây thành thiên kỷ
màu thời gian, xin được cảm ơn đời
trăng thưở đó, nay vẫn vàng sang trọng
trăng tự tâm, vẫn sáng tỏ, không với...*

Minh Thanh

Tâm chính là Tánh Phật, là mảnh đất mùa Xuân bất sanh bất diệt, có mặt ngay bây giờ, nơi đây, trong tâm của chính mỗi người. Thường, chúng ta luôn đi tìm hạnh phúc trong những pháp bấp bênh, phù du, bỏ quên hạnh phúc đang có mặt từng giây phút một trong ta.

Tùy theo quan niệm sống của mỗi người, hạnh phúc là các sở hữu chất chồng, nhân lên từ những thứ gì tham muốn, có được, dù phải trả giá bằng bất cứ điều kiện gì, như thời gian, sức khỏe, tuổi tác hoặc lợi mình, hại người, dù có gây đau khổ, bất hạnh cho người v.v...Được thua, vinh nhục, thành bại...là những trạng thái tâm vọng theo, bám víu, đeo đuổi và có người lại

oán trách Xuân còn ở nơi đâu xa tít, mù mịt ở cuối chân trời. Nhưng cũng có người, nhất là người con Phật, hạnh phúc chính là những gì nhỏ nhất, đơn sơ, trong từng sát na của niệm.

Một niệm khởi bất thiện, mùa xuân đã rã rời, bầm dập, biến mất, dù hoa có đang nở, dù gió Xuân vẫn mênh mông, nhưng lại không thấy, không cảm nhận được để rồi cất lên lời ca than là không có mùa Xuân.

Nhưng, khi một niệm khởi bình an, vì mình, vì người, vì những ích lợi chung cho cuộc nhân sinh, thì tức khắc, ngay lúc đó, mùa Xuân đã trở về, nhìn nhau mỉm cười, reo vui trong nắng Xuân, hớn hở trong tình tự, đồng cất lên lời ca san sẻ tình người.

Cho nên, Xuân, Hạnh phúc hay Hoà bình phải là những gì thoát xác từ hạnh phúc của nội tâm, không còn si tham sân, không còn vất vưởng trong những nổi kết của những tám ngọn gió vô thường và sự chia sẻ đến với mọi người, đồng loại mới là chia sẻ chân thật vì không còn chi phối bởi lợi danh, hoa trái mong cầu....

*Ở nơi đây, Xuân về, đi vội quá
Hoa mai, đào sớm nở chóng phai
Bàn tay em dịu dàng thon mỏng đẹp
biến thành mưa rửa bụi cánh hoà bình*

*từng bộ lông trắng mịn màng thanh tịnh
trái tim son rộ nở những chân tình
lời đã nói, bao miên trường kính cẩn
mắt em thơ no ấm tiếng nguyện cầu*

*gió có đến đi, lời xưa còn đó
đời có dài hay vẫn, mộng nào bay
chỉ đôi ta chan chứa một tấm lòng
biến mộng đẹp trở thành hoa miên viễn*

*tình yêu đó làm sao mình cất đủ
lời kinh từ, đâu có giữ riêng ta
để cho mưa chờ cánh mộng hoà bình
một chút đó, biến tình ta thật đẹp.....*

Minh Thanh

Nhìn lại một năm qua, biết bao nhiêu sự xáo trộn đến với con người và ai nấy, đều mang tâm tư lo âu, sợ sệt, hoang mang đến một tương lai chưa có ánh sáng ló dạng. Nhưng, mỗi người con Phật, dù hoàn cảnh có như thế nào, vẫn chân chất một tấm lòng với Đạo Pháp, với con người, vì con người, vì biết rằng mỗi chúng ta đều có sự liên đới, trách nhiệm lẫn nhau, dưới vòm trời này.

Không ai có thể ban phát hạnh phúc cho chúng ta, mà chính chúng ta, những con người mang trong tâm tất cả những nội kết, những chất liệu dẫn dắt, làm trầm luân sinh tử- *cần tháo gỡ, cần tu tập, chuyển hoá để cho chính mình có hạnh phúc, có bình an, mới có thể san sẻ cho nhau.* Đó là tinh thần

Bồ tát đạo, con đường đi hùng tráng nhất mà mỗi người con Phật cứu mang, đi theo bước chân Thầy Tổ, trong cuộc đời đầy bất trắc này.

Trong cuộc tình với con người, với thân phận hữu tình, đồng cảm. Xin cho "*một chút đó, biến tình ta thật đẹp*" như là dòng suối ngọt ngào tươi mát, hạnh phúc, của mùa Xuân chân thật... mà mỗi người con Phật có được sau sự tu tập, miên mật, thiền quán, niệm Phật, hành trì v.v...kính xin được san sẻ đến mọi người, để chúng ta có thể nắm tay nhau, cùng bước, cùng nhau hưởng một mùa Xuân Thanh Bình và Chân Hạnh Phúc.

Những tâm tình của ngày đầu năm...

Ngày mùng 1 tháng Giêng, năm Kỷ Sửu
Ngày 26.01.2009